

Creativitat multilingüística

Des que era petit vaig tenir una relació molt especial amb les llengües.

Vaig començar a aprendre l'anglès, la llengua internacional per excel·lència, quan tenia 6 anys.

Vaig aprendre l'anglès molt fàcilment.

Quan tenia 10 anys la meua mare em va ensenyar una tècnica molt bonica que utilitzava quan era petita: ella llegia i escrivia les cançons dels Beatles, el grup musical d'Anglaterra. Llavors vaig començar a escoltar molta música anglesa i a escriure i traduir les paraules de moltes cançons.

Aquesta passió per la llengua anglesa em va dirigir a Londres: a l'estiu del 1999 vaig anar-hi per assistir a una escola 3 setmanes per aprendre més l'anglès i conèixer la cultura i la gent d'Anglaterra. Va ser molt bonic i molt enriquidor, ho recordo com una de les vacances més boniques de la meua joventut, tant, que vaig repetir l'any 2000.

Al col·legi vaig tenir una professora que era molt apassionada de l'anglès i em va transmetre tot la seva il·lusió per aquesta llengua.

Em va parlar dels poetes i dels escriptors anglesos del segle XIX i em va transmetre tota la passió que tenia.

Quan vaig començar a estudiar a l'escola de cinema a Milan, vaig també començar a veure les pel·lícules en llengua original. Moltes eren en anglès i em va ajudar moltíssim a continuar aprenent la llengua que més m'agrada.

L'anglès em va ajudar també per descobrir sentits que mai hagués trobat en aquestes pel·lícules si les hagués vist doblades.

Una altre llengua que vaig aprendre al col·legi va ser el francès.

El professor no era tan apassionat com la d'anglès i no em vaig apassionar gaire amb la llengua.

Però fins i tot el francès em va agradar molt i des del 2000 fins al 2006 vaig anar de vacances 7 vegades a París.

Al 2013, per pura casualitat de la vida, vaig anar a viure a Barcelona sense conèixer gens el castellà.

Vaig passar el primer any treballant i coneixent italians, això no em va ajudar a aprendre la llengua de manera sòlida.

Després, vaig conèixer alguns amics espanyols i vaig començar a parlar cada dia en castellà. Va ser molt més fàcil del que em pensava.

És clar, no parlava perfectament, però la gent m’entenia i podia conèixer més gent i treballar molt més fàcilment.

En aquell moment em va passar una cosa molt estranya: com més aprenia el castellà més m’oblidava del francès. Quan el meu cervell volia dir una frase en francès la començava així però l’acabava en castellà.

Va ser molt divertit, perquè en aquell moment vaig començar a barrejar també l’italià i el castellà.

Cada vegada que anava a veure la meua família a Itàlia parlava amb un accent castellà i amb expressions típiques d’Espanya.

Tots els meus amics encara avui en dia em prenen el pèl per la meua manera de parlar.

Per últim, però no menys important, em vaig apropar al català.

Va ser quan vaig conèixer la meua parella que em va interessar saber alguna cosa més d’aquesta llengua per mi desconeguda.

Tothom em deia que el català és molt similar a l’italià i és veritat.

Moltes paraules, moltes expressions són similars i és per això que és fàcil per mi aprendre el català (fins i tot si faig alguns errors).

Les llengües per mi són la forma més bonica de apropar-se a una altra cultura, a una altra persona perquè t’ajuden a destruir aquelles barreres que la societat posa entre les persones i que, quan aconseguixes enderrocar-les, et permet veure que bonica és la comunicació entre gent de diferents mons.